

Néhány perc múlva az öregember e szavakkal fordult Viktor atyához, aki még mindig mellette állt: „Atyám, csak még egy pillanat! Annyira zaklatott voltam, hogy elfelejtettem odaadni Pio atyának a neki szánt adományomat!”

„Add csak oda nekem, majd átadom!”

„Nem, kérem, atyám, adja meg nekem azt az örömet, hogy magam adhassam át neki!” Viktor atya beleegyezett és megengedte, hogy az öreg felmenjen Pio atyához. Szerencsére az atya még nem vonult vissza a szobájába. „*Nos, miben segíthetek?*” – kérdezte Pio atya, ám az öregember ismét nem tudott uralkodni heves érzelmein, térdre esett, csókokkal és könnyeivel borította Pio atya kezét, miközben átadta neki adományát. Viktor atya ekkor ismét közbeavatkozott, és elmagyarázta Pio atyának az öreg szándékát. Ő azonban csupán az előbbi szavakat ismételte meg neki: „*De hát miért sírsz? Adj hálát Istennek a kapott kegyelemért, és légy boldog!*”

Pio atyából csak egy van

Történt egy alkalommal, hogy papjaink bizonytalanok voltak egy bizonyos kérdést illetően, bár igyekeztek a legjobb szándékkal eljárni az ügyben. Hogy kétségüket eloszlassák, elhatározták, kikérik Pio atya tanácsát: „Atyánk!” – mondták egyszerre. „Legyél olyan kedves, és válaszolj egy kérdésünkre. Amit tudni szeretnénk, nem vonatkozik semmi olyasmire, ami a gyónási titkot sértené. A probléma a következő: amikor te bizonyos hozzád forduló lelkeknek nem adsz feloldozást, ők eljönnek hozzánk. Mi mit tegyünk? Feloldozzuk őket bűneik alól, vagy pedig ne?” Tarzícus atya elbeszélése szerint Pio atya erre határozottan így felelt: „*Meg kell adnotok nekik a feloldozást. Pio atyából ugyanis csak egy van!*”

Ez a válasz talán nem hangzik túl jól a bátortalan szívűek számára, ám rendkívül emberi, mély értelmű és igen jellemző volt rá.

A nápolyi férfiak

A következő két történet célja talán nehezen megfogalmazható, ám talán bepillantást nyújthatnak Pio atya soha meg nem kérdőjelezett hatalmas emberségének mélységeibe. Egy nap, amikor Pio atya befejezte a nők gyóntatását, és már a kolostor kapuján belül tartózkodott, egy fiatalember utána kiáltott: „Milyen csodálatos Ön, Pio atya!” Ő erre megfordult, és azt kérdezte: „*Honnan jöttél?*” – „Nápolyból.” – „*Ő, akkor már mindent értek!*” – jegyezte meg az atya arra utalván, hogy a nápolyiak lelkesedése és keresetlenül szívélyes stílusa nem ismer határokat.

Köztudott, hogy a világhírű tenor, Beniamino Gigli rajongott Pio atyáért. Gigli nem csupán az éneklés zsenije volt, hanem igen mélyen érző lélek is, ő írta és zenésítette meg például „A lélek országa” (Il paese dell’anima) című dalt.

Amikor csak tehetett, Gigli személyesen is felkereste San Giovanni Rotondót. Amikor pedig egy alkalommal Pio atya és néhány közeli barát társaságában a kolostor kertjében sétált, arra kérték, énekeljen valamit a kis társaság örömére. Ő erre megkérdezte Pio atyát: „Atyám, mit szeretne, nápolyi vagy pedig szicíliai dalt énekeljek inkább?” – „*Egy nápolyi dalt*” – felelte Pio atya, aki igen szerette szülőföldjét, és ez a tény is mély emberségének ékes bizonyítéka.

Ki is volt valójában Pio atya?

Távrolról sem vállalkoznék arra, hogy megkíséreljem felvázolni Pio atya személyiségét, szeretett alakját. Hogy is tehetném, hiszen oly rövid időt tölthettem a közelében! Feltett szándékom azonban, hogy közreadok egy csokor, Pio atya szájából vagy mások ajkáról származó mondást, amely lehetővé teszi mindannyiunk számára, hogy megérezhessünk valamit személyiségének kisugárzásából.

- Cervinarai Tarzícus atya, Sessanói Kármel atya, valamint Santa Croce di Naglianói Máriusz atya mesélte nekem a következő esetet, amelyet ők magától Pio atyától hallottak: „*Azt mondják, Napóleon négy dolgot volt képes csinálni egyszerre. Én nem vagyok Napóleon, de három dolgot én is tudok egyszerre csinálni.*” Ez magyarázatul szolgál arra is, számtalan elfoglaltsága mellett hogyan volt képes az atya harminchárom vagy még több, tizenöt tizedből álló rózsafüzért elimádkozni minden nap.
- Posiglionei Kelemen atya mesélte, hogy egy nap, San Marco in Lamis-i Ágoston atya ezt mondta neki: „Ha ezek a kövek tudnák, ki volt Pio atya, bizonyára könnyekre fakadnának a meghatottságtól.” Ez a megjegyzés azért különösképpen értékes számunkra, mert Ágoston atya Pio atyáról szólván mindig igen józan és mértéktartó maradt. Most már rendelkezésünkre áll Ágoston atya naplója is, amelyet olvasva csodálatos titkokat tudhatunk meg Pio atya életéből, és elmondhatjuk, hogy igaz, amit Kelemen atyának mondott: „*Ő valóban tudta, ki is volt Pio atya.*”
- Pio atya több alkalommal is e szavakkal felelt lelki gyermekei kérdésére: „Atyám, amikor távol vagyunk tőled, ám mégis szeretnénk magunkat valamilyen módon közelebb érezni hozzád, merre nézzünk, hova tekintsünk, hol keressünk téged? Az atya így válaszolt: „*Jézus közelében keressetek, az Oltáriszentségben. Ott mindig megtaláltok engem.*” S valóban tudjuk, az atya milyen szívesen és hosszasan térdelt és imádkozott az Oltáriszentségi Jézus előtt.
- Milyen magasztos lelkiesség hatotta át a mi Pio atyánkat! Egy alkalommal megkérdezte egy mérnöknőtől, hogy hol lakik, mire a hölgy így válaszolt: „Atyám, de hát azt mondtad, felkerestél engem az otthonomban (bilokációban), s most mégis azt kérded, hol lakom?” Pio atya erre így felelt: „*Én csupán a lelket látogattam meg.*”

Íme, a vértanú!

1960 áprilisában történt, hogy Campolietói Ágoston atya második alkalommal is Algériába készült prédikáló körútra. Elutazása előtt felkereste Pio atyát, hogy elköszönjön tőle, és imáiba ajánlja magát. Pio atya azonban figyelmeztette, ne induljon útnak, mert mint mondta, „*veszélynek teszi ki magát.*” Ágoston atya mégis elment.

Amikor Ágoston atya visszatért Algériából, és Pio atya meglátta őt, azonnal így szólt: „Nézzétek, íme, a vértanú!” Hogy miért mondta ezt? Algériában akkoriban igen feszült volt a helyzet a helyiek és a franciák között, és Ágoston atya, mivel igen jól beszélt franciául, valahogyan gyanúba keveredett a rendőrség előtt.

Nyár volt, meleg, sőt kis híján elviselhetetlen forróság, ezért a legtöbben késő éjjelig a teraszokon maradtak, hogy egy kis friss levegőt szívjanak. Annak a háznak az erkélyén történt, amelyben Ágoston atya is lakott. Éppen a vendéglátó családdal együtt üldögélt, amikor rendőrök törtek rájuk, és Ágoston atyát magukkal vitték a kapitányságra, hogy kihallgassák.

Szerencsére a rendőrök rendes emberek voltak, és az odavezető út alatt Ágoston atyának lehetősége nyílt megkérdezni tőlük, miért történik mindez, és kérte őket, adjanak valamiféle magyarázatot a történetekre. Mire tehát megérkeztek a rendőrszere, a félreértés már jóformán teljesen tisztázódott, és azon nyomban visszavitték őt a házhoz, ahonnan elhurcolták, vendéglátó családja körébe.

Ágoston atya azonban rendkívül megijedt, és az említett család tagjai szintén. Mindenki csak akkor nyugodott meg, amikor az atya épségben visszatért. A nehéz helyzetben Ágoston atyának természetesen azonnal eszébe jutott Pio atya tanácsa, miszerint ne térjen vissza Algériába.

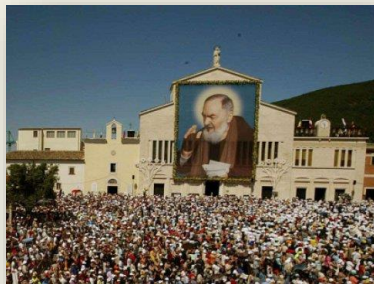
Miután pedig hazatért Olaszországba, első gondolata az volt, hogy elmegy San Giovanni Rotondóba, és köszönetet mond „lelki atyjának.” Pio atya pedig amint meglátta őt, felkiáltott: „Nézzétek, íme, a vértanú!” E szavakkal világosan utalt a veszélyre, amely Ágoston atyát Afrikában fenyegette. „Azon a napon” – tette hozzá Ágoston atya, aki nekem ezt az egészet elmesélte – „Pio atya rengeteget szenvedett”.

Ágoston atyát 1961. július 24-én, éjjel 11.30-kor tartóztatta le az algériai rendőrség, és 1961. július 25-én, másnap hajnali 5 órakor helyezték szabadlábra. Pio atyának pedig ugyanezen éjjel 11 és hajnali 5 óra között valóban igen sok szenvedésben volt része!

Várd csak ki, mi lesz itt később!

Ez a történet San Giovanni Rotondó-i Ambrus atya tanúságtételéből származik. Két-három évvel Pio atya halála előtt Ambrus atya egy alkalommal viccesen ezt mondta Pio atyának: „Pio atya, mit jelentsen mindez? Valóban Istennek tetsző és üdvös dolog a munkálkodás, ám szükségünk lenne egy kis békére, nyugalomra is! Ehelyett mi vég nélkül szentgyónásokat hallgatunk, ide-oda futkosunk, annyi helyre hívnak minket, egyik dolgot kéri tőlünk a másik után, hogy már egy perc nyugalmunk sincs!” Pio atya erre rögtön visszavágott: „***Várd csak ki, mi lesz itt később!***”

A „később” természetesen a halálát követő időkre vonatkozott. „És úgy is lett” – tette hozzá Ambrus atya. „Most több munkánk van, mint valaha, mert az emberek egyre csak jönnek, lemennek a kriptába, felmennek Pio atya egykori kolostori cellájába, fel a kórusra, hogy megnézzék a fészületet, majd pedig gyógyítani akarnak, szentáldozáshoz járulnak, végül pedig elmennek. Pio atya tehát valószínűleg próféta volt!” – fejezte be elbeszélését az atya.

„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/5.

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

Imádkozunk Anglia királyáért!

Egyik este doktor Sanguinetti, Aurél atya, Lupi atya Pio atya szobájában beszélgettünk. Mindenféléről folyt a szó, amikor Pio atya e szavakkal szakított a félbe csevegésünket: „***Imádkozunk Anglia királyáért!***”, és a szokásos módon fejt az asztalon nyugvó karjára hajtotta. Aurél atya így folytatta elbeszélését: „A hallott szavakon igen elcsodálkoztunk, ám lélekben csatlakoztunk Pio atya imáihoz. Másnap reggel a rádió első híradása bejelentette, hogy meghalt VI. György, Anglia királya”.

Ahelyett, hogy boldog lennél...

Viktor atya egy alkalommal éppen felfelé haladt a kolostor lépcsőin. A sekrestyeajtóhoz vezető lépcsőfordulónál összetalálkozott egy idős emberrel, aki könyörgött neki: „Kérem, segítsen, hogy beszélhesek Pio atyával! Meg szeretnék köszönni neki egy nagy kegyet, amelyben részesített! A fiannak sérvműtétre volt szüksége, ám bizonyos váratlan komplikációk miatt az operáció túl nehéznek ígérkezett. Én szilárd hittel Pio atyához fordultam, és teljes mértékben rá bíztam magunkat. Ő pedig megígérte, hogy imádkozni fog értünk. A legutóbbi röntgen tanulsága szerint a sebész által súlyos problémának nevezett komplikáció magától megoldódott, a fiamat nem kellett megoperálni, és azóta is kitűnő egészségre örvend!”

Viktor atya így válaszolt az öregember szavaira: „Várj itt, néhány percen belül láthatod Pio atyát, és beszélhetsz is vele.” Pio atya néhány perc múlva valóban megjelent, miután éppen befejezte a gyóntatást. A boldog öregember azonban nagy meghatódottságában meg sem tudott szólalni, Pio atya hiába kérdezte többször is tőle: „***De hát el tudod mondani, hogy mi történt?***” Így Viktor atya mesélte el neki néhány szóban a történeteket. Pio atya ezután ezt mondta: „***És te még sírsz? Ahelyett, hogy boldog lennél, és köszönetet mondanál az Úrnak, te sírsz?***” És tovább sétált.